

Martin Bašti

Poslední teorie

07. 11.; 06:50

Cítil jsem na jazyku krev.

Od večerních hodin nebylo povoleno zdržovat se na veřejných prostranstvích, pohybovat se po dopravních komunikacích, nádoby na odpadky byly odstraněny, u vybraných budov zaparkovala obrněná vozidla a byly zapnuty detektory kovů. Záznamová zařízení nepřetržitě monitorovala ulice a snímání obraz byl průběžně vyhodnocován.

Antraxová mina byla umístěna ve výšce třicet metrů na věži vodojemu. Když vítr nabral správný směr a zesílil, explodovala.

Byl další den. Další ráno, dopoledne, poledne, odpoledne i večer. Byla další noc a v té noci já a byl jsem sám.

Nadechl jsem se a zabořilo mne v krku.

Vyčítej obchodníkům, že tě koupí a prodají, procházej dny chladnými jako déšť, děl slova na pravdu a lež, říkej, čemu věříš.

A buď jakobín.

04. 11.; 18:50

Lampa pouličního osvětlení před domem byla nakloněná nad chodníkem. Snad chtěla vykročit, a pak si uvědomila, že není kam. Snad chtěla utéct z toho nudného a chmurného místa. Víím, že ji tam zasadili, dali jí poslání šířit světlo. Neřekli proč. Ani se nezeptali. Lampy - na rozdíl od lidí - nemohou dezertovat. Neříkám, že lidé mohou. To je otevřená otázka.

Překročil jsem kaluž špinavé vody a zamířil k automatu na jízdenky. Lesklá konstrukce, která by odolala i zásahu z minometu, vyplivla kovový proužek s magnetickým *záznamem*. Obvykle chodívám pěšky, ale dnes večer bylo na ulicích tolik bláta, že nebylo znát, kde končí chodník a začíná vozovka. Autobus poslední večerní linky byl prázdný. Přibrzdil u zastávky, na kterou jsem právě došel, a dveře vepředu u řidiče se otevřely. Nastoupil jsem a pozdravil. Muž za volantem kývl, levačkou vytáhl z kapsy uniformy balíček cigaret, jednu vyklepl a zastrčil mezi rty. Druhou rukou stočil volant. Sešlápl plyn. Když si zapálil, uklidil zapalovač. Tím si uvolnil ruku a mohl vytáhnout cigaretu. Korektně zavrčel: "Doufám, že nevadí, že kouřím?"

"To nevím," opáčil jsem. "Lékařům, úředníkům a dalším, kteří jsou placeni z toho, co se na cigaretách vybere, určitě ne. Nejsou žádní pokrytci. Ale slyšel jsem, že podle některých teorií to škodí zdraví."

Měsíc bych se choval jako spořádaný občan, umět se na oplátku za to šklebit jako on.

Sedl jsem si na místo hned za něj a díval se z okna, zatímco jsme se kodrcali poloprázdnými ulicemi.

Nad dlažbou se vznášely záblesky hořících lamp, odrazy v oknech jako odřená místa na kovových dvířkách pece. Bylo to rudé a černé, vleklo se to pomalu jako had, přeskakovalo to kameny, bylo horké jako hněv a husté jako smutek, páchlo to jako starý sen. Na chvíli jsem musel usnout. Viděl jsem potok, který se rozléval, jako minulost a jako budoucnost, otazník v čase, na který jsme zapomněli. Mohl bych tu zůstat, mohl bych odejít. Mohl bych bloudit věčností jako Ahasver.

Projížděli jsme pod mostem, železobetonovým obloukem ani dost málo vítězným, a rachot projíždějícího vlaku mne probudil. Těžká ocelová kola rozdrtila zelenou plechovku se stopami růžové rtěnky.

Řidič pokyvoval hlavou v rytmu tiché hudby, řekl bych, že to byla skladba *Dutý hrot* od .44. Vypadal spokojeně. Kdyby uměl číst sny, nebo znal alespoň takovou část budoucnosti jako já, myslím, že by si vybral dovolenou. Pořádně dlouhou dovolenou někde daleko odsud, snad v Persii nebo ruinách Jeruzaléma.

04. 11.; 19:22

Vystoupil jsem z vozu nedaleko třídy DefCon. Zbytek cesty půjdu pěšky. Potřeboval jsem si urovnat myšlenky.

Něco ve městě se v posledních dnech změnilo. Nemusel bych být účastníkem dění, abych to zpozoroval. V práci prodavačů, v hlasech z rádia, ve světlech neonů, dokonce i v očích řidiče autobusu, který mne vezl, bylo neurčité a podvědomé napětí. Kontrolu nad obchodem s ochranou firem a obyvatel přebírala nová asociace: Brigáda. Donedávna bezpečí k obecné spokojenosti zajišťoval Klan, místní obranné sdružení s dlouhou tradicí. Vzniklo krátce po posledním povstání. Před několika týdny se objevily signály, že na území kontrolované Klanem vstoupili první vojáci východního giganta, Brigády slunce. Agenti Brigády začali přesvědčovat klienty o výhodnosti přestupu a dařilo se jim to. Včera podle některých informací podepsala smlouvu s Brigádou i síť obchodních domů LICA. To bylo špatné pro Klan, který vedla Likatová, sestra majitele supermarketů. Nebylo otázkou, zda dojde k otevřenému střetnutí, otázkou byla forma a čas. I proto jsem byl dnes v centru.

Mířil jsem za obchodem.

Kšeft jsou peníze a bez peněz se nedá žít.

Žádné iluze?

To opravdu nemám žádné iluze? Co jsem to za člověka, proboha?

Šel jsem podél kamenných stěn, dlouhých zdí postříkaných barvami, mezi sutí a blátem, kolem mrtvol opuštěných strojů znetvořených věkem, pokrytých zašlou rzí, propletl jsem se mezi pomačkanými kontejnery na odpadky a vyhnul se čadícímu ohništi asfaltu, vytěženého ze zbytku silnice.

Když z třídy DefCon odbočíte doleva kolem budovy Správy cest, vkročíte do oblasti nízkých domků, které tu zůstaly natěsnány a obklíčeny sanační zónou jako zajatci jakési zapomenuté války, nebo vice versa možná vítězné náhrobky plánů architektů bývalého Stavebního sdružení.

Neoficiální kancelář Klanu je pár kroků od zpola zakrytého vchodu do nedokončeného metra. Zastavil jsem se u zdi, pokryté materiálem, napodobujícím šedočernou lisovanou strusku, a lehce zaklepal.

Dveře se se zašustěním otevřely a vyhlédla ostražitá tvář.

"Co chcete?"

"Mluvit s Likatovou. Poslala pro mne."

"Vy jste Skism? Pojd'te dál."

Nuže, tak pojd'me dál. Tohle je bar Styl, Styl ve stylu Velkolepého klanu. Promiňte. Pokus o žert. Tady kolem je skoro všechno v jejich stylu. Bar Klanu patří.

Malý sál a parket vibrující infrabíciemi a pár těl, otáčejících se v mlze durmanového kouře. Vzadu jsou obyčejné dveře, vedoucí do kanceláře.

Jsem zvědavý, jak Likatová vypadá. Tak blízko jako dnes jsem se k vedení Klanu dosud nedostal.

Tiše jsem otevřel dveře a vklouzl dovnitř.

"...nějaký idiot z ulice o tom nemůže vědět vůůůbec nic," zakončil vysoký blondák rezolutně.

Atmosféra tam byla kyselá jak chuť elektrody, dusná tak, že by mne asi ani nikdo nezpozoroval, nebýt páchnoucího dýmu - vetřel se za mnou, upletl několik smyček nad podlahou a zburcoval ventilační zařízení.

Jak se ozvalo kovové bzučení, lidé kolem kulatého stolu z tmavě modrého plastiku se otočili.

"Tohle je muž, co nám pomůže vyřešit část problémů, které se v poslední době objevily."

Žena, která promluvila, vstala v čele stolu a vykročila, aby mi podala ruku.

Věděl jsem, že je jí kolem dvaceti, ale vypadala mladší. Vcelku se nepodobala obvyklým představám o nejmocnější osobě ve městě. Nehodila se k typům usazeným u stolu, ani její rudohnědé vlasy, ani její krása. K jejich oblekům se nehodily dokonce ani její vysoké černé boty, natož úsměv a hnědé oči.

Přijal jsem nabízenou dlaň. Byla suchá a teplá. Nechvěla se zdaleka tak jako moje.

"Skism Grafiel," otočila se zpět, aby mne představila.

Lehce jsem naznačil úklonu. Skism Grafiel je opravdu jméno, které tu používám.

Slovo "opravdu" neznamená pravdu, ale s pravdou se to má jak s napalmem. Potřebujete benzín, mýdlo, čpavek, uhelný prach a jednoho či více anarchistů. Pokud se vám to vše podaří dát dohromady, používejte získanou směs proti budovám a vozidlům. Ale buďte opatrní.

Pravda je nebezpečná.

"Posad'te se," uvedla mne ke stolu, mezitím co jsem hloubal.

"Mohu vědět, oč se jedná?" posadil jsem se na dubovou židli s vyšívaným potahem.

Likatová se pohnula, rudě jako oblaka v rychlém větru při západu slunce. Proti černým stěnám pokrytým drátěnou sítí elektromagnetické klece třpytícím se v bílém elektrickém světle to bylo jako příchod bouře. Velmi efektivní.

"Gustav Heckler vám to jistě rád vysvětlí," ušklíbla se, když si sedala.

Muž, který mluvil při mém příchodu, se zaskočeně zamyslel.

"Takže asi takhle, pane Grafeli..."

"Klidně mi říkejte Skism," vpadl jsem mu do řeči, "Skism Phalcon." Skism/Phalcon byl název jedné již dávno zapomenuté skupiny, autor takzvaných "počítačových virů". Počítače byly stroje na zpracování dat, symptom bytnějících ekonomicko — politických struktur Starého světa. Počítačové viry byly samoreprodukcující se struktury dat s často destruktivními účinky na samotný proces zpracovávání informací.

"Dobře," zavrtil se Heckler na židli. "Takže, pane Skism, zajisté jste informován, že v oblastech na sever od našeho teritoria se objevila nová obranná asociace, která se označuje jako Brigáda slunce. Pokud víme, v letech, kdy se po zániku států etablovaly pro ochranu občanů nezávislé agentury, jde o první případ tolik nebezpečné a agresivní asociace. Tato takzvaná Brigáda během necelých pěti let vyhladila tři desítky autonomních organizací ve východní Evropě a střední Asii.

Bohužel, dostalo se nám toho sporého potěšení, že jsme se ve směru její expanze nyní ocitli my. Minulý měsíc byl zničen náš východní soused, agentura KaLas. Vzhledem k tomu, že jsme s touto agenturou po dlouhá léta udržovali přátelské kontakty, její bojovníci, kterým se podařilo opustit teritorium, zamířili pod naši ochranu. Podařilo se nám od nich zjistit několik skutečností, které zčásti vysvětlují úspěchy Brigády," Heckler se odmlčel, aby se nadechl a napil z šálku mate, který před ním stál na stole.

"O jaké skutečnosti se jedná?" zeptal jsem se zdvořile, abych dal najevo zájem.

"Hned se k tomu dostanu. Lidé, se kterými jsme mluvili, jsou přesvědčeni, že na území agentur, které Brigáda přepadá, se nacházejí nasazení agenti. Velmi pečlivě monitorují stav teritoria a jeho obranných složek. V okamžiku, kdy se Brigáda přiblíží, jsou aktivováni. Zajistí pacifikaci velení zacílené agentury a svými informacemi umožní vojákům Brigády rychlé a účinné potlačení odporu."

Pokýval jsem hlavou. Dávalo to smysl.

"Co by mělo být mou prací?"

Irmgrad se opřela lokty o stůl a vložila se do rozhovoru.

"Před nedávnem začala Brigáda působit na našem území. Je naprosto jasné, že s námi nebude vyjednávat ani spolupracovat. Přímý bojový kontakt očekáváme v nejbližších dnech. Předpokládáme, že zástupci Brigády se nyní pokusí spojit, jestli už se tak nestalo, se svým agentem na našem území. Pozvala jsem vás, pane Skisme, abyste nám řekl, zda jste schopni tohoto agenta najít a jeho setkání s Brigádou zabránit."

Ale ovšem, proto jsem přece přišel, abych prohlásil: "Samozřejmě."

Myslím, že jsem mluvil pravdu, ale vždyť víte, jak to s pravdou je.

"Mám dvě otázky," pokračoval jsem. "Říkala jste, že agent Brigády shromažďuje informace o Klanu. Nemyslíte, že se pokusí dostat až k vám? K vedení? Bylo by jednoduché ho při té příležitosti odstranit."

Likatová přikývla: "Obáváme se, že pokud tady agent žije delší čas, nebude snadné ho odhalit. Možná, že ho odradí naše opatření a on se ani nepokusí s námi setkat. Proto jsme pozvali vás. Vaše pověst jako muže, který dokáže najít všechno a každého, je známá. Jaká je druhá otázka?"

Natáhl jsem si nohy a dvěma prsty vytáhl z kapsy u košile krabičku cigaret: "Jaká bude cena?"

05. 11.; 08:11

Svítání za plného vědomí je jedna z nejděsivějších věcí, které znám, strašidelné místo, kde oči dostanou šanci přejít po pár kouscích nábytku v pokoji, po zařízení, které je otrřískané, a tím groteskně skutečnější než nové, reálnější než v obchodním domě. Okolí je na okamžik nezpochybnitelně hmotné s šedostí olova, ranní můra pojatá jako japonská

pornografie.

Měl jsem vizi nebo halucinaci, *záleží*, kterého psychologa se zeptáte - někdy si je pamatuji. Je to skoro jako krevní msta.

Čas se rozpadl do krystalů, do tisíce ostře vybroušených střepů a v jedné z faset jsem se zhlédl. Viděl jsem postavu v ulicích Prahy, muže v bezovém plášti přehozeném přes oblek, pomalu kráčejícího proti proudu chodců. K vysoké budově bez oken.

Source-tech, vzpomněl jsem si ve snu.

"Vlad," prokázal jsem se na vrátnici kartou. Ozbrojenci mne připustili ke složité proceduře ověřující totožnost na základě pachové analýzy a snímků očního pozadí.

Na druhé straně vstupní haly se otevřely těžké dveře. Vedly do úzké chodby rámované skenery.

Vytužil jsem, že procházím vlnobitím ultrazvuku na sériích frekvencí modifikovaných řídicím počítačem s cílem spálit nanostroje.

"Žádná neidentifikovatelná zařízení," prohlásil hlas na konci chodby, u posledního monitoru.

Další dveře se otevřely.

Proplul jsem chodbami bělejšími než krvinky a na panelu výtahu navolil páté poschodí.

Když jsem vešel do zasedací místnosti, šest mužů kolem stolu se otočilo.

"Dovoluji si vám představit pana Vlada, šéfa naší bezpečnostní služby. Nyní jsme kompletní, takže zahajuji zasedání rady," povstal menší obtlouklý muž s řídoucími vlasy.

Usadil jsem se za protějším koncem stolu a znechuceně zaznamenal, že chybí popelník.

"Ze zprávy, která vám byla včera zaslána, víte, proč jsme se dnes sešli v plném počtu a narušili tak bezpečnostní předpisy korporace," zahájil prezident.

Předpisy říkají, že členové úzkého vedení se nemají ani znát, natož setkávat. Důvodem je přirozeně kontrola, ochrana korporace před technologií mozkových nájezdů.

Já přítomné znám a mne žádný z nich. Je to v popisu mé práce.

"Vážení pánové, dovolil jsem si připravit stručné resumé poslední analýzy situace," pokračoval prezident a v několika dalších větách shrnul, co jsme věděli. Krize současného modelu sociálně — politického uspořádání vrcholila a schylovalo se k dalšímu povstání.

"Po analýze dat naši experti soudí, že k zhroucení světového systému dojde během dvou let. Pravděpodobná je také eliminace korporací ozbrojenou cestou. Naši povinností je pomocí technologií vyvinutých společností využít chaosu, který zavládne, a nastolit řád vyhovující potřebám Source-techu. Jako nejschopnější zaměstnanci společnosti jste byli přizváni, abyste se zúčastnili projektu Brigáda. Pan Vlad nás ujistil, že bezpečnostní složky jsou schopny zajistit plnou logistickou podporu projektu. Je to tak?"

Inu, proto jsem přece tady, abych řekl: "Ovšem, pane Luciene. Dnes i v jakékoliv alternativní budoucnosti."

Nemělo smysl nad tím meditovat. Nechávám to na povolanějších a někdy těch, kteří to mají přímo jako povolání. Já ani nevím, čím se Source-tech svého času zabýval, a nová, snová verze včerejších zážitků se mi příliš nelíbila.

Podíval jsem se do zásuvky, kolik mi zbylo bílého prášku, a mentálně si poznamenal, že musím v supermarketu nakoupit nový.

200 mg.

Zapil jsem to vodou z láhve.

Černé džíny, bílá košile, čisté ponožky, natahoval jsem to na sebe přesně v tomhle pořadí. Když jsem hledal kabát, ucítil jsem, jak se mi cosi plazí pod kůží a zhluboka dýchá z každého póru. Natáhl jsem ruce a sledoval prsty, jak se začínají chvět.

Svět se zase zpomalil a čas začal ukapávat jak dým z cigaret a už nebylo jisté, jestli my zabíjíme jeho - anebo on nás. Prodloužený čas, logika amfetaminu, germaniumarsenid.

Vypil jsem šálek gruzínského čaje a vyšel do chladného rána. Po pravdě řečeno, nechtěl jsem se s nikým setkat. Připadalo mi to zbytečné. Velmi laciné, řekl jsem kdysi jedné ženě krátce předtím, než si nechala na zadek laserem přepálit celé Faith No More, kterým říkala "Domácí lékař", a dlouho potom, co začala prodávat své tělo těm, kdo mohli a chtěli zaplatit.

Na křižovatce jsem zahnul směrem k centru, které leželo pod kopcem, na němž stojí můj dům.

05. I L; 09:30

Člověk, kterého jsem hledal, se obvykle zdržoval na Náměstí. Říká se jen Náměstí, protože je obrovské a nepotřebuje další název, aby každý pochopil, o jaké místo jde.

Náměstí je vždy čisté a dokonale uklizené. Správu to stálo spoustu peněz. Zajímalo by mne kolik: hygienicky perfektní odcizení. Na horní straně Náměstí je socha koně a na něm chlápka, jehož vzal čert staletí předtím, než jsem se narodil. Řekněme, že je na místě, na které patří.

Okolo Náměstí vystavěli před několika málo lety nové domy. Usadili se v nich nejbohatší obyvatelé města a domy to byly hezké, s odpočívadly a podloubím, vším, co k náměstím patří. Když jsem procházel kolem výklenku, minul jsem kazatele. Postřehl jsem, že mluví o spasení. Stál tam unaveně a kolem něj všichni, kteří mu ještě věřili. To jest nikdo - tedy pokud nepočítáte moji maličkost. Ale já jen procházel.

Koll měl na spodní straně Náměstí malý stánek. Kvůli tomu tam býval hlavně dopoledne, odpoledne sháněl zboží a vůbec se choval podezřele.

Už z dálky jsem zhlédl povědomou postavu stavějíci pult a vydal se k ní.

"Rád tě vidím," zamával na mne Koll. Měl na sobě módní dlouhou košili a vestu barvy rezavé vodovodní trubky. "Jak to jde?"

"Mohlo by to být horší, mohl bych žít na severu, Koll, a být prostým primátem," povytáhl jsem obočí.

Zasmál se a ukázal k nedaleké mramorové lavičce: "Počkej, prosím tě, moment, než to tady postavím."

Kývl jsem a odloukal se k lavičce.

Koll rozložil stůl a natáhl nad něj plachtu. Ze dvou dřevěných beden začal vytahovat láhve ozdobené pastelovými nálepkami. Ukládal je na stůl, jednu vedle druhé jako náboje do zásobníku.

"Jak jdou obchody?"

Na okamžik se otočil a setřel si pot z čela.

"Dobrý. Vod doby, co alkohol jako tvrdou drogu vyhnali z kamennejch vobchodů a místo něj začali lidem vnucovat amfetáky, točím každej den hezký prachy," zamnul mezi ukazováčkem a palcem pomyslné bankovky a vrátil se k práci. Během několika minut vyložil na pult vzorky zboží a pátravě vše přehlédl, jako by hledal, co ještě vylepšit.

"Tak. Co pro tebe můžu udělat?"

"Pořád se pohybuješ mezi lidma z nezávislejšch ochrannějších skupin?"

"Někdy. Vo co jde?"

"Slyšel jsi o Brigádě, že jo?"

"Každej vo ní slyšel. Co je s ní?"

"Chci se s ní setkat."

"Nechceš radši flašku vodky? Ne? No jasně," zašklebil se. "Poslouchej, já s Brigádou nemám nic společnýho, jsou to blázni, rozumíš? Slyšel jsem, že lidi vod nich se vobjevili v Naf-Tiro-Vaf. Jeden z nich, vo kterým vím, se menuje Křen. Nesměj se, fakt si říká Křen. Vysokej, vyzáblej a kretén až na půdu. Bude ti to k něčemu?"

"Snad," mrkl jsem na něho. "Dík za informaci."

"Není za co," zatřepal prsty. "Stav se někdy, pokecáme."

"Někdy," odsouhlasil jsem.

V Nafu jsem nebyl tak dva životy a bez návštěvy toho podniku bych se obešel klidně i dál. Je to díra.

Zašel jsem nakoupit a vrátil se domů.

05. 11.; 16:20

Když jsem znovu vyhlédl z okna, začínalo se smrákat.

Pustil jsem rádio a otevřel ledničku. Ve spodní přihrádce ležela bílá krabice. Vytáhl jsem ji, položil na kuchyňský stůl a otevřel. V prohlubních lisovaného polystyrenu zářily lahvičky s čirými tekutinami a několik klasických skleněných stříkaček s vyměnitelnými jehlami.

Vybral jsem, co jsem potřeboval, a položil to na stůl. Podíval jsem se na strop.

"Ležím v temnotách," prohlásilo tiše rádio - lže, teprve se stmívá, "chci, abys mne zlomil."

To málo, co o sobě vím, je, že moje nukleové kyseliny jsou na devadesát procent kompatibilní s viry, které seženete na trhu. Genové sekvence obskurních modifikací, šířící své Slovo nad vodami reálného fenotypu.

Začalo to jako hysterie, vývoj imunity vůči známým nemocím. Pokračovalo jako móda, například jako zápis kódů a talentu pro spoustu dovedností, získávaných dřív dlouhým tréninkem.

To s sebou přineslo už pouhé prolomení kódů RNA.

Modifikace, umožňující vědomou kontrolu bazálních funkcí, byla vojenskou technologií a sekvence reverzibilních transkripcí z databank v mitochondriích, regenerativní sekvence, cílená a plná přestavba DNA a funkční chromozomální translokace, to byl vrchol vlny, začátek konce Homo sapiens sapiens.

Pak však přišlo další povstání a.s ním krach starého uspořádání světa. Náhle tu nebyl nikdo, kdo by organizoval transformaci druhu.

Možná, že původní struktura společnosti se pod takovým tlakem musela zhroutit, a povstání by pak bylo jen formou, ne obsahem. Moje ryze soukromá spekulace je, že ve starém světě nemohlo dojít k vytvoření nového živočišného druhu. Nevím.

Tak či tak, planetární posedlost se zhroutila dřív, než proběhla cílená aplikace genetických drog.

Jsem tu jen já a pár dalších, kteří využívají část toho, co se nabízí.

Řekni "abakadabra" a budeš tím, čím jen budeš chtít.

Vzal jsem stříkačku a našrouboval jehlu. Potom jsem vybral jednu lahvičku, z níž jsem natáhl tekutinu.

Když to nemusíš dělat, tak to nedělej.

Nebo to bylo jinak?

05. 11.; 21:41

Naf-"paranoia"-Tiro-Vaf ztracený jako dělnický duch sídlí v opuštěné továrně, která kdysi produkovala mražené výrobky. Pak továrnu zaměstnanci vypálili a vedení bylo popraveno z rozhodnutí revolučního tribunálu. Další léta potom se v budově pořádaly koncerty, schůze i docela obyčejné orgie, okultní rituály, akce uzavřené, i pro veřejnost. Nakonec se objevil někdo, kdo měl dost peněz i elánu, aby celou budovu renovoval a udělal z ní klub. Ostatně dost slavný svého času.

Dnes se Naf podobal opuštěnému tržišti, pardon, tržišti bez přívlastků. Nastal odliv zákazníků a v klubu se usídlil okruh stálých hostů. Lidí, kteří, když přímo nepatřili k podsvětí, tak alespoň rozhodně nebyli klienty Klanu.

Připadal jsem si cize v ženských šatech a zpolovic ženském těle, které udržovaly v napjatém a morfujícím stavu genetické drogy cirkulující organismem.

Muž vybírající ve dveřích vstupné si mě pozorně prohlédl. Představil jsem si, jak by zíral, kdyby tušil, kdo před ním pracně balancuje na podpatcích, a koutky úst mi samy šly nahoru. Vypadal jako reklama na anabolika, samé maso, chtěl bych jeho muskulaturu, jo, to bych chtěl, a opékané brambory na porcelánu a stříbrný přístroj. Och, zas jsem se zapomněl. To bylo naposled, slibuji.

Prošel jsem chodbou kolem promítacích boxů do vnitřní dvorany a přelétl pohledem hosty. V šeru a záblescích ostrého modrého světla jsem nedohlédl až dozadu. Neměl jsem proč spěchat. Zamířil jsem k baru. Jestli tu Křen je, nemůže mne minout.

Posadil jsem se u barpultu vedle excentrika s dlouhými vlasy, ve fosforeskujícím tričku s nápisem "zASTAVTE tEN tEST" a ekozelených džínách, a čekal kdy, jestli vůbec, si mne barman všimne. Pankáč za pultem namísto obsluhování debatoval o čemsi bezesporu nesmírně zajímavém s mladičkou servírkou. Holka se k němu nakláněla vyholenou polovinou hlavy a smála se. Do očí se mi zařízla bělost jejích zubů, jasných jak výroba amonalu.

"Vodku," naznačil jsem dvěma prsty.

Barman přikývl, což mělo nejspíš znamenat, že rozumí.

Otočil jsem se a přehlížel sál.

"...obličej zastřenej a postava pohlcuje záři. Slyšíte?
Nač vzpomínat - nikdy mladí jsme snad nebyli, vždycky jen staří,"

rotovalo nad parketem,

"než vyjde slunce, budu pryč...
...bledý rty sevřený v úsměvu zasněným má a oči zavřený..."

Náhle se mi zazdalo, že jsem v rohu zahlédl známou postavu. Zaostřil jsem oči. Byla to ona. Vlastně - proč se divím?
Obrátil jsem se zpět k barmanovi.

"Pěťasedmdesát," při úderu skleničky o pult piezoelektrický krystal zasazený do dna zajiskřil.

Sáhl jsem do kabelky a vylovil smotek bankovek. Oddělil jsem dvoustovku a posunul ji po desce k barmanovi: "Dík. Ještě jednou a drobný si nechte."

S druhou skleničkou v ruce jsem se podél stěny přesunul do zadní části místnosti. Vybral jsem si stolek, u kterého nikdo neseděl.

Usadil jsem se do nízkého křesla potaženého tmavě šedou napodobeninou kůže a přitáhl si k pravé ruce popelník. S cigaretou mezi rty jsem sledoval Likatovou necelé tři metry od sebe.

O chvíli později se její pohyb zpomalil, otevřela oči, jako by se probouzela a odhrnula si zpoceně vlasy z čela. Poněkud nejistě a pomalu záměřila ke stolku u zadní stěny, na kterém stála láhev vína.

Zamával jsem na ni.

Všimla si toho, nechápavě si mne prohlížela, a pak svraštila čelo. Znovu se podívala a zvedla obočí na znamení údivu.

Bylo jasné, že mne poznala.

Naznačila, že si dojde pro láhev. Přikývl jsem.

Vzápětí byla zpět a spíš padla, než si sedla do křesla vedle.

"Vypadáte vážně divně. Nepoznala bych vás."

"To je účel," odpověděl jsem.

Pobaveně nakrčila nos a nalila si z láhve: "Často se převlíkáte za ženskou?"

"Jo," zakýval jsem vehementně hlavou, "šileně mě to bere."

Zvědavě se na mne podívala, snad aby zjistila, jestli to náhodou nemyslím vážně. Potom se rozesmála.

"Je to dokonalý. Dokonce máte i ženský rysy v obličejí."

"Hm?" udělal jsem překvapeně. Jsem v podstatě veselá bytost.

"Málokdo je tím, kým se zdá být." Zamyšleně pokrčila rameny: "To je banální." "Jo," zopakoval jsem její gesto.

06.11.; 00:15

V sále, jehož odraz se mihotal v zrcadle kousek od nás, se k basovému drnčení přidaly bicí. V silícím monotónním hukotu se dala rozeznat slova hymny neuro-výsadkářských jednotek, původních mozkových nájezdníků z dob povstání, Candomble of Flesh.

Irmgrad musela být trochu opilá, zvláště pokud uvážím, kolik jen mezi řečí spolykala tablet adranafilu. Nedávala to na sobě znát. Snad se jí jen leskly oči o něco víc než začátkem večera.

"Nevím, fakt nevím. Možná je to víc, než na co stačím," zazněl jí v hlase unavený tón. Zapátral jsem v krátkodobé paměti, o čem byla řeč.

O tom, o čem se mluvilo v poslední době skoro pořád. O Klanu a Brigádě.

Co na to říct?

"Možná," přikývl jsem po krátkém přemýšlení.

"Ty ale dovedeš povzbudit," ušklíbala se.

"Není to můj obor."

"A co je tvůj obor? Počkej, budu hádat. Chodit po baru a vypadat jako ženská?"

Zjišťuji, že když dva mají sukni, ledy rychle tají.

"Jo, to patří k tomu. Vidíš toho vyzáblého chlápka u baru?" ukázal jsem prstem.

Irmgrad se natočila: "Vidím. Co má bejt?"

"To je Křen. Dělá tady poskoka Brigádě. Myslíš, že pozná ženskou, když ji uvidí?"

Došlo jí to a pomalu se usmála. Měla zatraceně hezký úsměv.

"Nepozná?"

"Sleduj," zvedl jsem mentorsky ukazováček a nejistě vstal. "Jsem ráda, že jsem vás poznala, slečno," sklonil jsem se k ní a nasadil nejlepší ženský hlas, který byl na trhu.

"Těšilo mě, slečno," zamrkala spiklenecky.

Usmíval jsem se pro sebe téměř celou dlouhou cestu místností. Přestavěná jaterní tkáň začala produkovat inhibitory alkoholu. Několik kroků před barem jsem zvažněl a jediným nárazem potlačil vliv drogy.

06.11.; 00:38

Doufám, že dostatečně vyzývavě jsem vplula vedle Křena. Usadila jsem se na stoličku a docela jemně jsem se dotkla jeho ramene: "Nemáš, prosím tě, cigáro?"

Naznačil odstup a pořádně si mne prohlédl. Konečně jsem se dozvěděla, jak se cítí maso ve výloze obchodů. To mi hrozně a dlouho chybělo. To a patrně břitva na krku.

"Představ si, že mám. Jde o to, který chceš?" vycenil mi zuby do obličeje.
O, dokonce sám pan Humor. To zbožňuji.
Decentně jsem se zahihňala.
"Který mi dáš?"
"Co tohle, prozatím?" vytáhl krabičku shawek.
"Jo, to by bylo dobrý. Prozatím."
Vytáhla jsem si cigaretu a nechala ho, aby mi zapálil.
Topila jsem se v potu. Autor sekvence "Explodující Mutační Mašiny" zaručoval dvojnásobnou intenzitu feromonů, můj osobní pocit však byl, že své dílo podcenil. Přímo jsem cítila, jak ve mně roste narcistní touha. Na Křenovi bylo minutu po minutě zřetelnější, jak stoupá jeho chuť. Nervózně si olízl horní ret.
"Jsem Skism," představila jsem se.
"Křen. Nepůjdem někam, kde bude větší klid?" nevydržel náhle.
"No, to by bylo bezva," přikývla jsem, snad svůdnicky, neumím v tom moc chodit. "Mužem jít ke mně," nabídla jsem.
"Platím," mávl na barmana.
"Vemem si vůz?" navrhla jsem.
"Jasně, to bude nejlepší," souhlasil.
Nejdražší, ale nejrychlejší, domyslela jsem si. Takže jdeme, jdeme. Jdeme na to.
Při odchodu jsem zamávala do rohu, kde jsem tušila Irmgrad.

06.11.; 02:01

Křen se probral přivázaný ke křeslu, ale rychle se zorientoval. Tvrdě se na mě podíval.
Seděl jsem na kraji postele naproti němu, v džínách a šedé košili. Proces demodifikace stále probíhal. Občas mi zacukaly svaly v obličeji. S takovým psychotickým tikem jsem nemohl působit jako dvakrát rodinný typ.
"Co chceš, hajzle?" byl věčný a působil sebejistě.
To mi neimponuje.
"Bude to bolet," ujistil jsem ho vesele a zvedl stříkačku.
Klan má určité vojáky s výcvikem mozkových nájezdníků, kteří by se dokázali dostat hňupovi do hlavy během několika minut a ještě se přitom bavit o Heideggerovi. Měl jsem ale pocit, že u toho dnes mohou zástupci Klanu chybět. Večer pro dva a penthonát je mnohem intimnější.
Moc jsem se nezdržoval s výpočtem správné dávky. Šlehl jsem mu sérum pravdy do předloktí odhadem. Jestli čekal Růžového pantera, musel být šeredně zklamaný.
Počkal jsem chvíli, než droga zabere, a pak se začal vyptávat.
"Jsi členem Brigády?"
"Jo."
"Jaký máš úkol?"
"Mám najít pozorovatele."
"Pozorovatele?" ušklíbl jsem se.
"Brigáda má své pozorovatele ve všech oblastech... oblastech, který budou obsazený při její expanzi."
"Znáš zdejšího pozorovatele?"
"No, je..."
"Co je?" bavil jsem se.
"Někde poblíž vedení Velkolepého klanu."
Pro matičku nicotu! Takový člen je horší než porucha gilotiny.
"Víš o tom něco bližšího?"
"Zatím ne."
"Kdo je velitelem Brigády?"
"Lucien Tazmin."
"Jak se s ním kontaktuješ?"
"Pravidelně..."
"Co pravidelně?"
"Pravidelně se s ním scházím."
Pozvedl jsem obočí.
"Kde?"
"V jeho kanceláři ve městě."
"On je tady ve městě?" neubránil jsem se překvapení.
"On..."
"On - co?"
"Přijel do města před dvěma týdny. Pracuje pro Charitu."

06.11.; 13:22

"Dlouho očekávaný útok datových banditů na mezinárodní bezpečnostní systém byl zahájen před několika hodinami. Podle analytiků má souvislost s nedávnými procesy s členy elektronicko — teroristické Skupiny 19, při kterých byly tři vůdčí postavy digitálního undergroundu odsouzeny v úhrnu na sto devadesát let vězení. Situace se extrémně vyhroutil asi před třiceti minutami. Poté, co se rozšířila zpráva o ochromení Milnetu vnitřní diverzí, dosud neznámí teroristé odpálili na Spojené státy americké dvě rakety středního doletu s jadernými hlavicemi. V některých velkých evropských městech už došlo k prvním střetům davu s

policejními jednotkami. O vývoji vás budeme nadále informovat."

Pokud si dobře vzpomínám, zní takhle klíčový úryvek rozhlasového vysílání, zachycený na poučné kazetě "Co to byly státy a korporace a proč jsou v Pánu". Státy byly svým způsobem experiment. Občas sice byly vedeny muži cti, ale ti jen málokdy dokázali realizovat správnost a spravedlnost. A kde je pak raison d'état? Tím chci říct, že jestli se někdo vůbec udržováním práva a pořádku zabývat musí, komerční agentury nejsou zas tak perverzní, jak by se zdálo ve středověku. Koneckonců - jsou všeobecně považovány za nejmenší zlo.

Křena jsem se zbavil. Na řadě byl Tazmin Lucien.

Dopil jsem horkou kávu, oblékl si kabát a z poličky vzal klíče.

Kolem stojanu na konci ulice postávala skupinka lidí v šedých kabátech.

Ze zatáčky se vykymácel autobus, no, podle vzhledu spíš kontejner vzájemně se podporujícího bratrstva městských dopravců. S jistou nechutí u nás zastavil.

Skupinka kolem mne se s vervou pustila do tradiční tlačenice u dveří. Šel jsem poslední. Klidně postojím.

Linka 12 vede po obvodu města. Budova Charity je čtvrtá zastávka od mého bydliště.

Když jsem vystupoval, cítil jsem se opravdu skvěle. Jako vždy - kdo by mne viděl, uvěděl by.

Zamžoural jsem na osamocenou postarší budovu. Tak tady má sídlo Charita, nadace starající se o osoby nenapravitelně závislé na jídle.

Protáhl jsem se skleněnými dveřmi a snažil se vypadat hladově. Snad bych vrátnou přesvědčil, že sem patřím. Nevšimla si mě. Minul jsem výtah a zabočil na schodiště. Pomalu jsem začal stoupat. Na odpočívadle jsem si koupil kávu z automatu. Kelímek jsem odložil na stolek u okna a zašátral v kapse.

Výhled se nabízel obscénně, velmi daleko a zadarmo - na město a na otlučenou telefonní budku u silnice.

Kolem mě prošla třicátnice se zarudlými tvářemi. V chůzi se na mě tázavě podívala. Odhodil jsem zpola dokouřenou cigaretu do popelníku a vydal se za ní. Seznam na stěně v pátém patře tvrdil, že Lucien Tazmin sídlí za dveřmi číslo 512.

509, 511. Obrátil jsem se na druhou stranu chodby.

512.

Lehce jsem zatřukal a bez vyzvání vešel.

Kancelář byla téměř prázdná. Stůl, křeslo, věšáky, registratury, přesvědčivá simulace krbu a podobné krámy... to je pro mne téměř prázdná. V pořádku?

"Co si přejete?" zeptal se malý plešatějící muž skloněný nad papíry na stole. Ani se neobtěžoval zvednout oči.

Šéf.

Tazmin Lucien.

"Nic nechci," pronesl jsem tiše.

Lucien se na mne podíval, zamrkal, a potom vstal. Došel skoro až ke mně.

Přikrčil jsem se a zadíval se do jeho zamžených očí. Nic jsem v nich nezahlédl.

Stáli jsme tak dlouho, snad pět minut, možná ještě déle.

"Tak tě teda vítám," řekl nakonec Lucien. "Ale že ti to trvalo."

"Víš, že bych to mohl brát jako provokaci, žeš mi poslal zprávu po takovém ňoumovi, jako je Křen?" zazubil jsem se. "Zvládl bych mnohem lepší vojáky. Nenapadlo tě, že Klan by mohl dostat podezření?"

"A není to jedno?"

06.11; 15:43

"Našel jsem ho. Jo, dostal, co mu patřilo," odtáhl jsem sluchátko od ucha a povytáhl koutek úst. "Jasně, to je v pořádku. Kdy se sejdeme, Irmgrad? Dobře."

Zavěsil jsem a podíval se na Luciena.

"Pošli ke mně někoho pro seznam významných členů Klanu, Luciene. Doma budu kolem osmý večer. Teď si musím ještě něco vyřídit."

"Souvisí to s prací?"

"Trochu. Znáš mě."

"Mám pocit, že ne dost dobře," podrbl se na tváři. "Ale dobře. Zaříd' si, co potřebuješ. Ale ať půjdeš, kam chceš, pro tentokrát si vezmi zbraň. Brzo tady bude horko. Naši lidé jsou ve městě. Přišel jsi na poslední chvíli. Vezmeme seznam a zítra ráno začneme."

"Poslouchej, proč to vlastně děláme? Počkej," zarazil jsem ho, než stačil něco říct. "Já znám všechny ty kecy o civilizaci, kterou je nutný udržovat v chodu. Ale proč? K čertu a všem popelářům, proč to děláme?"

Lucien se zadíval do laserové projekce, do krbu, na technicky dokonalý tanec plamenů.

"Nevím, Skisme, já nevím. Prostě mám pocit, že to musím udělat, tak to dělám. To je jediný důvod, dost dobrý důvod udělat cokoliv," zvedl ramena. "Znáš snad něco jiného, lepšího?"

06.11.; 16:20

Když jsem šel na schůzku s Likatovou, procházel jsem kolem zřícenin obchodní čtvrti. Připomínaly mi ruiny, ve kterých jsem vyrůstal. Zlatý prstenec kolem jádra Moskvy, trosky aglomerace, mrazivá rána, ostrá a průsvitná jako křemíkové skulptury, dny a noci zasahující své pasažéry jako tlaková vlna.

Je možné být cizinec? Když o tom přemýšlím, připadá mi, že to není tak nespravedlivé.

Došel jsem k parku a zamířil k lavičkám pod stromy, kde měla být Irmgrad. Nečekala na mě sama. Byl s ní muž v lehké zelené bundě a černých plátěných kalhotách. Neznal jsem ho, ale ono na tom ostatně ani nezáleželo.

"Potřeboval bych si s tebou promluvit, Irmgrad. O samotě," podíval jsem se na jejího průvodce.

"To je přítel."

Pod očima měla kruhy. Vypadala hrozně unaveně.

"Možná tvůj," naznačil jsem výhrady.

"Chci, aby zůstal," trvala na svém.

Vzdal jsem to.

"Jak myslíš. Chtěl bych ti říct, že bys měla odejít."

"Mám tady jistou odpověď. Jsou lidé, kteří mi věří. Je spousta lidí, kteří na mně závisejí."

"Pssst. Za prvé - ty jsi ty, nejsi nikým jiným než sama sebou, nemluv o nikom jiném. Za druhý - jsi si jistá, že ty můžeš věřit těm, o kterých si myslíš, že věří tobě?"

Neodpověděla. Místo toho sama položila otázku: "Co víš o Brigádě?"

"To, co každý?"

"Špatná odpověď, Skisme. Mám pocit, že toho víš mnohem víc. Nechceš se s náma o to podělit?"

Na okamžik jsem zauvažoval, jestli bylo rozumné se s ní scházet, když je celá mašinérie v pohybu.

"Jak to myslíš - podělit se? Odejdi, prosím, z města. To je všechno, co ti můžu říct."

"Myslím, že to není všechno," zavrtěla rozhodně hlavou. Drobným pohybem dala signál muži v zelené bundě. Než jsem si stačil uvědomit, co to znamená, začal nájezd.

Mozkovi nájezdníci pracují se sadami instrukcí, pohyby, slovy, výrazy těla a obličeje, je to podprahový assembler, občas makrojazyk aplikace, kterou je vaše identita. Nájezdníci jsou profesionálové přes programování lidských bytostí. Techniku ovládání druhých studují dlouhá léta. Hypnóza a sugesce by byly v porovnání s technologií nájezdu jeskynní kresbou proti trojrozměrné psychedelické vizi. Celé to souviselo s projektem HUGO, zmapováním lidského genomu, a propojením získaných dat s pokročilou informatikou.

Muž, který přišel s Irmgrad, nebyl vůbec špatný. Potíž byla ve mně. Adresy, které volal, v mém genetickém vybavení buď vůbec nebyly, nebo byly zakódovány právě pro takovéto případy. Nemluvě o mých pozdějších zásazích do spirál nukleových kyselin.

Důkazem jeho schopností bylo, že zareagoval poměrně rychle. Ne však tak rychle jako já.

Sáhl jsem do bundy a uvolnil z pouzdra automat.

Osvobozená zbraň zavyla a nájezdník padl na zem. Ještě poněkud ohromený jsem se otočil k Irmgrad, která vše sledovala s rozšířenými očima.

"Co to mělo znamenat?"

"Můžu si sednout?" zeptala se.

"Na takový věci se mě, prosím, neptej. Jsi svobodná bytost. Sedni si, lehni, čti, co chceš, šnupej, na co máš náladu... Jen už na mě nepouštěj nikoho, kdo by se mi chtěl dostat do hlavy. Prosím." Zasunul jsem zbraň zpět do pouzdra. "A vysvětlí mi, o co šlo."

Sedla si na lavičku a pokrčila rameny: "Jenom zkouška. Seš ten z Brigády, že jo?"

"Mám být tajemnej? Jistěže jsem z Brigády. To snad nebyl důvod poštvat na mě tamtoho," ukázal jsem na tělo. "Proč se, proba, normálně nezeptáš?"

"Máš cigaretu?" podívala se na mne.

Vytáhl jsem balíček a nabídl jí.

"Tak poslouchej. Když jsem tě včera viděla, vybavil se mi otec. Kdysi mi říkal, že v minulém světě byl členem vedení nějaký korporace, Source-tech se, tuším, jmenovala. A tahle korporace vyvinula technologii, která umožnila konstrukci umělých lidských bytostí. Do jejich genomů byly přeneseny genetický kódy vedení korporace. Nešlo o lidi, ne docela. Tyhle bytosti měly svůj program, se kterým otec nesouhlasil. Proto tenkrát nabídku odmítl. Říkal, že jednou přijdou, aby převzaly vládu. Klan je přípravou na střetnutí. Uvázlo mi to v hlavě a nějak se spojilo s tažením Brigády. Jak jsem říkala, chtěla jsem tě prostě jen vyzkoušet."

Zapadlo to do sebe.

Skism Phalcon? To jméno jsem si vybral sám. Členové S/P viry konstruovali, já jím možná jsem.

Nevím, co je lepší.

07.11; 02:00

Kdo vlastně jsem?

Stavitel a jindy cizinec. Někdy soudce a někdy zrádce. Někdy mám pocit podobný tomu, jaký cítíte nad ránem, kdy není kam jít a druhý den lze vytušit jen jako hrozbu prosvětlující oblohu na východě. Někdy procházím časem, ve kterém lze budoucnost chápat jako vězení, časem, ve kterém uskráváte horkou kávu a s přimhouřenými očima se díváte nahoru, na noční oblohu.

Vím, že tohle znám.

Co s životem? Sám jsem odešel do soumraku, dobrovolně, přijímám tu odpověď. Nejsem amatér ve válce se světem. Naučil jsem se střilet dřív než plavat, poznal jsem zajímavé lidi a spoustu nepříjemných.

Co všechno je pryč?

Nemohu vám pomoci a vy nemůžete pomoci mně.

Kdesi nad námi mrazivou pustinou rotují temné planety, bez cíle, a my pod nimi. A to je ten pravý důvod... čehokoliv, jediný důvod anarchie.

Po setkání s Irmgrad jsem ještě stihl dojít domů a zničit seznam. Z města jsem však nakonec nedokázal odejít.

Klan je ochoten spíš srovnat všechno se zemí, než ustoupit, umožnit postup Brigádě, a Brigáda... parní válec s mrtvým řidičem za volantem. A mezi nimi město se svými deseti miliony obyvatel. Bude to báječný ohňostroj a já v něm nejdokonalejší terč.

Jsem na to svým způsobem hrdý.

Je to víc, než se mi kdy dřív podařilo dosáhnout.

Myslím, že i kdyby hořel celý svět, město - tak, či tak - bude stát dál. Je to schéma myšlení, místo, které plně patří k člověku. Nikdy je neopouštíme, je s námi, nejsme totiž vůbec významní, jen ti, za kterými město Vždycky přijde, ať chtějí nebo ne.

Nevím, kam v něm jít, s kým mluvit a jak. Nevím ani proč.

Lidé dělají to, co musejí, a to může, ale nemusí, být jejich omluvou.
A já jsem člověk, obávám se, a nechám na vás, jak to zní.

*"...pod oknem projdu, po špičkách,
kde jen matnej jas starý lampy osvětluje pokoj ztichlý,
světlo na schoulenou postavu lehce dopadá,
snad ji hladí,
bledý rty sevřený v úsměvu zasněným má a oči zavřený...
Světla?
Jako každej, často maj pravdu a někdy dělaj chyby...
...a jako v černým oděvu přízrak Saint-Justa - nápis na zdi
znuděnej se ptá:
ctnost nebo teror, lidi?"*
(Candomble of Flesh)

ilustroval Jan Hora

